

да ти посвирия царска свирня, па тогава ме изяжъ!“ . . .

Вълкътъ го захапалъ за ушенцето, свинчето заквичало и събрало всичкитъ селски свини, които пасели тамъ наблизо въ гората. Загрухтѣли ония зѣбати шопари, впуснали се върху нашия глупча и насмалко останало да разкъсатъ кумовата кожа . . .

Тръгналъ слѣдъ това нашия кумчо-глупчо да си търси касметя. Застига едно магаре и му дума: „Марчо, ще те изямъ!“ . . .

Магарето му отговорило: „Абе кумчо — вълчо, какво ще се научишъ, ако ме изядешъ. Ами я ела да те заведе въ селото на свадбата на моя братъ. Ще те направимъ кумъ. Ще те нагостимъ съ баници, печени кокошки, варени гѣски и пуйки, пържено овнешко и телешко“ . . .

Нашиятъ глупчо се съгласилъ. Но билъ гладенъ и боленъ, та не можелъ да върви, затуй се качилъ върху гърбътъ на силний марка. Върви марчо къмъ селото и му дума: „Слушай, кумчо, прѣдъ селото ще срѣщнемъ много хора съ кучета, пъртове, кобилицы, брадви, съ тояги . . . но ти да не би да се изплашишъ! Тѣ сѣ свадбаритѣ и идатъ да ни посрѣщнатъ съ игри, свирни и веселби . . .

Влѣзли и въ селото. Ето и посрѣщачитѣ съ тояги, брадви, вили . . . па тупъ вълча по гърбътъ, плесъ — по ушитѣ, лупъ — тупъ — по главата . . . А той скочилъ отъ гърбътъ на марка, събралъ си силитѣ, па като извикалъ: „бѣгайте крака, избавете ме и този пѣтъ!“ — едва успѣлъ да избѣга въ планината . . .